

РЕШЕНИЕ

№ 1110

гр. София, 21.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 09.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **11573** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „Зърнохран“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] - [населено място], п.к. 1000, р-н С., [улица], вх. 1, ет. 4, чрез управителя и едноличен собственик на капитала - К. И. П., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 01-2600/255 # 5 от 15.11.2022г., издаден от заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“/ДФЗ/.

В жалбата са наведени доводи за допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и неправилно приложение на материалния закон – отменителни основания по чл.146 т. 3 и т.4 от АПК.Твърди, че в откритото производство за прекратяване на биологичен ангажимент е подал възражение, който не било разгледано.Твърди, че актът за прекратяване на биологичен ангажимент/АПБА/ бил незаконосъобразен и развива доводи в тази насока. Предмет на делото е оспорваният АУПДВ, като по отношение на този акт жалбоподателят твърди, че са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В това отношение се излагат съображения, че административният орган не е следвало да издава АУПДВ, а е следвало да се произнесе с Решение за налагане на финансова корекция /РФК/. От АУПДВ не ставало ясно защо се приема, че жалбоподателят следва да върне изцяло получената сума. Въпреки така претендираната неяснота, жалбоподателят намира по същество, че неправилно, в нарушение на материалния закон, с АУПДВ е прието, че

следва да възстанови 100% от полученото финансово подпомагане, като твърди, че е представил в ДФЗ изискуемия сертификат. Иска се отмяна на обжалвания акт.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез упълномощения си процесуален представител- адв. Ч., моли обжалваният акт да бъде отменен на основанията, посочени в жалбата, и излага съображения по същество на спора. Посочва, че действително актът за прекратяване на биологичен ангажимент е обжалван само по административен ред и след потвърждаването му от министъра на земеделието не е оспорен по съдебен ред. Независимо от този факт, от анализа на разпоредбите на чл.15,17 и 33 от Наредба № 4 от 24.02.2015 г. за прилагане на мярка 11 "Биологично земеделие" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г. и тези на чл.70 ал.1 т.1 –т.9 и чл. 73 от и чл. 73 от ЗУСЕФСУ, се налагал извод, административният орган е следвало, а не е направил, разграничение между нарушенията, които водят до издаване на решения за налагане на финансова корекция /РФК/ и нарушенията, които са основание за издаване на АУПДВ. Иска отмяна на АУПДВ. Претендира разноски по представен списък.

Отвeтникът - заместник- изпълнителния директор на ДФЗ, чрез ст.юрк.М., изразява становище по същество на спора, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представя писмени бележки. Сочи, че е налице влязъл в сила акт за прекратяване на биологичен ангажимент/ АПБА/ по мярка 11 „Биологично земеделия“, с който ДФЗ - РА са прекратили биологичния ангажимент на „Зърнохран“ ЕООД. Твърдения и доказателства относно основанията за издаване на влязъл в сила АПБА са ирелевантни за производството по издаване на АУПДВ, доколкото са преклудирани с факта на влизане в сила на административния акт по прекратяването на биологичния ангажимент, в какъвто смисъл е Решение № 6050/10.05.2018г. по адм. д. № 1702/2017г. на ВАС. Поради това намира, че релевантни за правния спор са единствено възраженията на жалбоподателя, касаещи определянето на размера на сумата за възстановяване- 100 % от изплатената финансова помощ. Сочи, че едно от правните основания за прекратяване на ангажимента е по чл. 15, ал.3, т.3 от Наредба № 4 от 24.02.2015г. за прилагане на мярка 11 "Биологично земеделие" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г. Според цитираната норма Държавен фонд "Земеделие" прекратява поетия ангажимент и подпомаганите лица възстановяват получената финансова помощ по съответното направление, когато подпомаганите лица не са изпълнили основното си задължение до 30 октомври на петата година от ангажимента, който започва да тече от подаването на първото одобрено заявление за подпомагане по съответното направление, най-малко веднъж да са получили сертификат или писмено доказателство за съответствие на произведените от тях растителни, животински или пчелни продукти с правилата на биологичното производство. В акта за прекратяване на ангажимента и в заповедта на МЗ категорично се приема, че представеният документ не отговаря на нормативните изисквания, залегнали в чл. 33, ал.1 т.2 и т. 3 от Наредба № 4. Така например, съгласно чл. 33, ал.1 т. 3, сертификатът или писменото доказателство за съответствие трябва задължително да удостоверяват състоянието на парцелите и произведената продукция от земеделската култура, формираща размера на подпомагане, в годината на издаването им и се предоставят обобщено за подпомаганите парцели, за които е поет ангажимент. В представеното "заявление за сертификация" не се съдържа никаква информация за количеството произведена биологична продукция за всеки

един от контролираните парцели. Правната последица за неизпълнението на този ангажимент е посочен в нормата на чл.15 ал.4 т.1 от Наредба № 4, а именно подпомаганите земеделски производители възстановяват получената до момента финансова помощ, тоест 100%., както правилно е приел и АО. Иска се оспорения АУПДВ да бъде потвърден. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение в условията на евентуалност за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител за участие в съдебното производство и не ангажира становище по спора.

Административен съд – София – град, III отделение, 81-ви състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

"Зърнохран" ЕООД е регистриран земеделски производител с УРН 570976 в И.. Има поет многогодишен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие“ от програмата за развитие на селските райони 2014 -2020г. с направление "Биологично растениевъдство", като 2015 г. е първата година на поетия ангажимент, а 2019 г. е петата година от същия. По заявления на „Зърнохран“ ЕООД били изплатени следните суми: за кампания 2015 г. -7966, 72лв.; за кампания 2016 г.- 45325,80 лева; за кампания 2017 г. - 39042,19 лв.; за кампания 2018г. - 34147,45 лева.Общата изплатена сума по направление "Биологично растениевъдство", представляваща сбор от изплатеното финансово подпомагане по направлението през годините, предхождащи годината на прекратяване на ангажимента, е в размер на 126482,16 лева.

В резултат на извършените административни проверки на основание чл. 46, ал.1 от Наредба № 4 от 24.02.2015 г. за прилагане на мярка 11 "Биологично земеделие" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г., за спазване на поетия биологичен ангажимент, ДФЗ –РА установили, че за 2019 г. процентът на припокриване на площите спрямо одобрените /референтни/ парцели за участие по направление "Биологично растениевъдство" е 87,39 %. Установено е още, че в срока по чл. 33, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4/2015 г. не е представен сертификат или писмено доказателство, удостоверяващи произведена биологична продукция. Представеното от "Зърнохран" ЕООД "заявление за сертификация" не отговаряло на изискванията на цитираната наредба № 4, като липсвала информация за произведена биологична продукция от всеки един от подпомаганите парцели.

Предвид тези обстоятелства е започнато производство за прекратяване на биологичен ангажимент по мярка 11 "Биологично земеделие". Издаден е Акт за прекратяване на биологичен ангажимент/АПБА/ с изх. № 01-2600/255 от 19.01.2022г. по мярка 11 "Биологично земеделие" от програмата за развитие на селските райони 2014 -2020г. Страните не спорят, че актът за прекратяване на биологичен ангажимент е оспорен от "Зърнохран" ЕООД само по административен ред и министърът на земеделието със заповед №РД 20-90/27.04.2022г. е оставил без уважение жалбата, че не е оспорен по съдебен ред и е влязъл в сила.

След прекратяване на биологичния ангажимент, административният орган е предприел действия по провеждане на производство по събиране на суми, чието възстановяване подпомаганият земеделски стопанин в този случай дължи. С писмо изх. № 01-2600/255 от 18.08.2022г. ДФЗ-РА с уведомил "Зърнохран" ЕООД за откриване на административно производство за издаване па акт за установяване на публично държавно вземане/АУПДВ/, съгласно чл. 26, ал. 1 от АПК. В писмото са

изложени подробно фактическите обстоятелства, въз основа на които е прието, че са налице основания за издаване на АУПДВ. В писмото е посочен АПБА и е възпроизведено съдържанието му. Дадена е възможност на жалбоподателя да предостави допълнителна информация, в съответствие с чл. 34, ал. 3 от АПК или да възстанови доброволно сумата от 126482,16 лв., за която е извършено недължимо плащане, в случай че приеме фактическите констатации за основателни. В указания в писмото срок в ДФЗ-РА не е постъпила допълнителна информация, нито е възстановена доброволно сумата на недължимото плащане.

Предмет на оспорване е издаденият Акт за установяване на публично държавно вземане, в който като фактическо основание за постановяването му, административният орган се е позовал на установеното с Акт за прекратяване на биологичен ангажимент.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административна преписка, както и допълнително представените писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка Съдът намира от правна страна следното:

Съдът приема, че подадената срещу АУПДВ жалба е допустима като подадена в срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният АУПДВ е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 20а от ЗПЗП Изпълнителният директор на фонда е изпълнителен директор на Разплащателната агенция и организира и ръководи дейността на Разплащателната агенция. Разпоредбата на чл. 166, ал. 1 от ДОПК предвижда, че публичните държавни вземания се установяват от органа, определен в съответния закон. В чл. 20а, ал. 5 от ЗПЗП е предвидено, че изпълнителният директор на ДФ "Земеделие" издава актове за установяване на публични държавни вземания по реда на ДОПК. В ал. 1 и ал. 6 на същата разпоредба е уредена възможността правомощия на Изпълнителния директор на ДФЗ да бъдат делегирани на заместник-изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда. Законът в чл. 20а, ал. 6 изисква изричен акт за делегиране на правомощието да се издава АУПДВ и от заместник на изпълнителния директор и в случая такъв е налице. Със Заповед № 03-РД/3088/22.08.2022г. Изпълнителният директор на ДФЗ е делегирал на П. С. - заместник изпълнителен директор на ДФЗ правомощието да издава и подписва актове за установяване на публични държавни вземания по схемите и мерките за директни плащания, посочени в чл.1 по Наредба № 5 от 27.02.2009 г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания. В правната норма на чл. 1 от цитираната Наредба № 5 от 27.02.2009 г. е предвидено, че със същата се уреждат условията и редът за подаване на заявления за подпомагане по изброени схеми и мерки на Общата селскостопанска политика (ОСП), включително и по Мярка 11 "Биологично земеделие". По делото е приложен и Протокол № 197 от заседанието на Управителния съвет на ДФ "Земеделие", състояло се на 19.08.2022г., като по точка

8 е взето решение за избора на П. С. за заместник – изпълнителен директор на ДФЗ. Оспорваният АУПДВ е подписан именно от П. С.-заместник изпълнителен директор на ДФ"Земеделие". Следователно оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на делегираните му правомощия, поради което е валиден административен акт, респективно не е налице отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 1 от АПК. Този въпрос не е и спорен между страните.

Актът за установяване на публично държавно вземане, предмет на настоящото съдебно производство, е издаден на основание чл. 27, ал. 3, ал. 5 и ал. 7 от ЗПЗП и чл. 162, ал. 2, т. 8 и т. 9 от ДОПК.

Съгласно разпоредбите на чл. 27, ал. 3 и ал. 5 от ЗПЗП, РА е длъжна да предприеме необходимите действия за събиране на недължимо платени и надплатени суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на Европейския съюз. Вземанията на Разплащателната агенция, които възникват въз основа на административен договор или административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК.

Нормата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК предвижда, че административният акт следва да съдържа фактическите и правни основания за издаването му, от което следва, че императивно изискване на закона е административният акт да е мотивиран.

Видно от съдържанието на оспорения АУПДВ от фактическа страна административният орган се е позовал на влезлия в сила акт за прекратяване на биологичния ангажимент на жалбоподателя по мярка 11 и посочените в него основания за прекратяване, както и на размера на изплатените на жалбоподателя суми за подпомагане по тази мярка. От правна страна административният орган се е аргументирал с разпоредбите от една страна на чл. 27, ал. 3, ал. 5 и ал. 7 от ЗПЗП и чл. 162, ал. 2, т. 8 и т. 9 от ДОПК, както и чл. 7, § 1 и 2 от Регламент (ЕС) № 809/2014 на Комисията от 17.07.2014 г. за определяне на правила за прилагането на Регламент (ЕС) № 1306/2013 на ЕП и на Съвета по отношение на интегрираната система за администриране и контрол, мерките за развитие на селските райони и кръстосаното съответствие (досежно правомощието си да издаде акт от вида на оспорения АУПДВ), а от друга страна – досежно материалните предпоставки за определяне на конкретното държавно вземане – на разпоредбите на чл. 15, ал. 3, т. 3 и ал. 4, т. 1, вр. чл. 33, ал. 1, т. 2, 3 и т. 5 от Наредба № 4/2015 г., на чл. 15, ал. 3, т. 1 и ал. 4, т. 2 буква „в“, вр. чл. 17 ал.2 от Наредба № 4/2015 г., на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК, вр. чл. 165 и чл. 166 от ДОПК и чл. 20а, ал. 1 от ЗПЗП.

Обратно на твърденията на жалбоподателя, съдът намира, че в настоящия случай не са налице съществени нарушения на административно производствените правила.

Компетентният орган е изпълнил задълженията си, предвидени в чл. 26, чл. 28 и чл. 35 от АПК, включително е уведомил писмено адресата на акта за започването на административно производство по издаването на АУПДВ и му е предоставил възможност да вземе участие в това производство, чрез подаване на възражение и ангажиране на допълнителни доказателства, относими към изложените констатации.

Твърдението, че не е обсъдено възражение на жалбоподателя, визира друг АА- Акт за прекратяване на биологичен ангажимент. Доводите относно АПБА са ирелевантни за настоящия спор. От значение е, че жалбоподателят е уведомен за откриване на административно производство за издаване на настоящия, оспорен, акт за установяване на публично държавно вземане/АУПДВ/, като възражение не постъпило

и не са ангажирани допълнителни доказателства.

Оспореният АУПДВ е издаден в писмена форма и съдържа реквизитите, посочени в чл. 59 от АПК. Всички факти от значение за правилното решаване на спорния въпрос са били изяснени.

Правилно административният орган е издал акт за установяване на публично държавно вземане на основание чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП, а не решение за финансова корекция/РФК/. Мярка 11 "Биологично земеделие" е мярка по чл. 29 от Регламент (ЕС) № 1305/2013 и попада в обхвата на мерките по чл. 9б, т. 1 от ЗПЗП, за които се прилага Законът за подпомагане на земеделските производители, а не ЗУСЕФСУ.

Съдът намира, че оспореният АУПДВ съответства на материалноправните норми и на целта на закона.

Налице е влязъл в сила Акт за прекратяване на биологичен ангажимент. Биологичният ангажимент на жалбоподателя е прекратен на две основания: по чл. 15, ал. 3, т. 3 и по т. 1 от Наредба № 4/2015 г.

Съгласно чл. 15, ал. 3 от Наредба № 4/2015 г. /изм. и доп. ДВ, бр. 32 от 2022 г., в сила от 26.04.2022 г./ Държавен фонд "Земеделие" едновременно прекратява ангажимента и предприема действия по възстановяване на получената финансова помощ по съответното направление съгласно условията на ал. 4, когато подпомаганите лица: не са спазили изискванията на чл. 33, ал. 1, т. 2, 3 и 5 /т. 3/; не са изпълнили изискванията на чл.17, ал.2 от Наредба № 4 от 24.02.2015 г. /т. 1/.

Според изискванията на чл. 33, ал. 1, т. 2, т. 3 от Наредба № 4/2015 г., в приложимата редакция, подпомаганите лица, изпълняващи дейности по направленията по чл. 3, са длъжни: 2. до 30 октомври на петата година от ангажимента, който започва да тече от подаването на първото одобрено заявление за подпомагане по съответното направление, най-малко веднъж да са получили сертификат или писмено доказателство за съответствие на произведените от тях растителни, животински или пчелни продукти с правилата на биологичното производство; сертификатът или писменото доказателство удостоверяват произведена биологична продукция; 3. да предоставят документите по т. 2 и 5, които удостоверяват състоянието на парцелите и произведената продукция от земеделската култура, формираща размера на подпомагане, в годината на издаването им и се предоставят обобщено за подпомаганите парцели, за които е поет ангажимент. С § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 4 от 24.02.2015 г. за прилагане на мярка 11 "Биологично земеделие" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г. е въведена легална дефиниция на "сертификат" или "писмено доказателство". Административният орган е счел, че липсва сертификат за произведена биологична продукция за декларираните площи, респективно е приел наличие на предпоставките за прекратяване на поетия ангажимент на посоченото в акта правно основание на чл. 15, ал. 3, т. 3 от Наредбата. Въпросът за наличието на предпоставките за прекратяване на биологичния ангажимент е разрешен с влезлия в сила акт

за прекратяване на биологичен ангажимент. Съдът само маркира, че от представения по делото сертификат, издаден на жалбоподателя от контролиращото лице "Био Сертификейшън" ЕООД, озаглавен "Заявление" за сертификация на дейност по биологичен метод Схема А Фермер –Растениевъдство", е видно, че подпомаганото лице не е изпълнило изискванията на чл. 33, ал. 1, т. 2 и т. 3 от Наредбата, понеже документът изобщо не удостоверява произведена биологична продукция, каквото е изискването на посочените разпоредби.

Следващото основание за прекратяване на ангажимента по влезлия в сила АПБА е по чл. 15 ал.3, т.1, във връзка с чл.17, ал.2 от Наредба № 4 от 24.02.2015 г., поради констатирано отклонение с повече от позволените 10 % на площите върху които се извършват дейностите по направление "биологично растениевъдство".

Възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя основно касаят Акт за прекратяване на биологичния ангажимент. По делото не се спори, че този акт е влязъл в сила. С оглед Решение № 6050/10.05.2018г. по адм. д. № 1702/2017г. на ВАС следва да се приеме, че твърденията и възраженията на жалбоподателя касателно АПБА "са ирелевантни за това производство, доколкото са преклудирани с факта на влизане в сила на административния акт по прекратяването". При наличието на влязъл в сила акт, с който е прекратен биологичния ангажимент на жалбоподателя, за административния орган е възникнало задължението да предприеме принудителното събиране на дължимата сума с оспорения АУПДВ / в такъв смисъл Решение № 10183 от 02.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2201/2019 г., VIII о/. Според Решение № 2476 от 23.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 11685/2020 г., I о, "...влезият в сила акт за прекратяване на биологичен ангажимент е достатъчна предпоставка за търсене на изплатената ...сума във връзка с ангажимента ... по мярка 11...". С оглед внасяне допълнителна яснота по въпроса следва да се отбележи, че производството по прекратяване на ангажимента е отделно административно производство, което приключва с акт, който подлежи на оспорване. Следователно фактите, релевантни за проверка законосъобразността на оспорения по настоящото дело акт се свеждат до извършването на плащане в полза на земеделски стопанин на основание подпомагане по мярка 11 "Биологично земеделие" от ПРСР за 2014-2020 г. и прекратяване на биологичен ангажимент следствие от влязъл в сила административен акт. В тази връзка в случая е спорен само въпросът относно размера на публичното вземане.

Съгласно чл. 15, ал. 4, т. 1 от Наредба № 4/2015 г. в редакцията на нормата към датата на издаване на оспорвания АУПДВ /изм. и доп. ДВ,

бр. 32 от 2022 г., в сила от 26.04.2022 г./ подпомаганите земеделски стопани възстановяват получената до момента финансова помощ по съответното направление заедно със законните лихви, когато не са предоставили в Държавен фонд "Земеделие" в срока по чл. 33, ал. 1, т. 2 за съществуващи ангажименти, а за ангажиментите, поети през 2021 г. и 2022 г. в срока по чл. 33, ал. 1, т. 5 сертификат за съответствие на произведените растителни, животински или пчелни продукти с правилата на биологично производство съгласно чл. 33, ал. 1, т. 3, тогава възстановяват част от изплатената до момента финансова помощ по направлението; тази част се определя като процентно съотношение между размера на площите, за които няма представен сертификат в срока по чл. 33, ал. 1, т. 2 или 5, и декларираната от тях площ през последната година от ангажимента. Цитираното основание съответства на основанията за прекратяване на биологичния ангажимент по чл. 15, ал. 3, т. 3 от Наредба № 4/2015 г. В конкретния случай това е и едно от основанията, на които е прекратен биологичният ангажимент на жалбоподателя, доколкото същият не е представил изискуемия сертификат за произведена биологична продукция, то процентното съотношение между размера на площите, за които няма представен сертификат в срока по чл. 33, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4/2015 г. и декларираните площ през последната година на ангажимента е 100%.

На следващо място, разпоредбата на чл. 15, ал. 4, т. 2 от Наредба № 4/2015 г. предвижда, че подпомаганите земеделски стопани възстановяват получената до момента финансова помощ по съответното направление заедно със законните лихви, когато е прекратен поетият многогодишен ангажимент; от кампанията на първоначално одобрение по мярката до кампанията, за която са установени неспазванията по ал. 3, т. 1, 2, 4 и 5 като в зависимост от това коя поред е годината, в която е установено, че са настъпили основанията за прекратяване на биологичния ангажимент, земеделските стопани възстановяват различна процентна част от получената финансова помощ. В конкретния случай във връзка с установеното неспазване по чл. 15, ал. 3, т. 1 /вр.чл. чл.17, ал.2/ от Наредба № 4/2015 г. през петата година на ангажимента, подлежащата на възстановяване финансова помощ за това основание за прекратяване на биологичния ангажимент е по б. "в" от чл. 15, ал. 4, т. 2 на Наредба № 4/2015 г. – 20% от получената финансова помощ.

При наличието на две хипотези за възстановяване на получената финансова помощ, административният орган е определил като окончателен размер на подлежащата на възстановяване финансова помощ по мярка 11 – 100% от получената такава от дружеството.

Вярно е, че оспореният АУПДВ не съдържа изрични мотиви на административния орган относно този извод, но настоящия съдебен състав намира, че това не съставлява съществено нарушение на административно- производствените правила.

В теорията и практиката е изяснено, че нарушението се квалифицира като съществено, ако при недопускането му би бил постановен акт с друго съдържание или ако е възпрепятствано правото на защита на адресата на административния акт. В случая съдът счита, че правото на защита на жалбоподателя не е било ограничено, доколкото той е реализирал в пълна степен това си право в настоящото производство. Жалбоподателят е наясно, като е посочено в АУПДВ, че от него се претендира връщането на цялата получена сума, т. е. на 100%. Описано е, че биологичният ангажимент е прекратен на две основания: по чл. 15, ал. 3, т. 3 и по чл. 15, ал. 3, т. 1 от Наредба № 4/2015 г. Наясно е още, че не е представил сертификат за съответствие на произведени продукти с правилата на биологично производство.

Не може да се приеме в случая, че недопускането на това нарушение би довело до постановяването на акт с различно съдържание. Съгласно разпоредбата на чл. 15, ал. 4, т. 3 от Наредба № 4/2015 г. подпомаганите земеделски стопани възстановяват получената до момента финансова помощ по съответното направление заедно със законните лихви, когато е прекратен поетият многогодишен ангажимент на основание ал. 2 и/или 3 и не са предоставили в Държавен фонд "Земеделие" сертификат за съответствие на произведените растителни, животински или пчелни продукти с правилата на биологично производство съгласно чл. 33, ал. 1, т. 3. Анализът на коментираната норма сочи, че когато са налице кумулативно двете условия – прекратяване на многогодишен ангажимент на някое от основанията по чл. 15, ал. 2 и/или ал. 3 от Наредба № 4/2015 г. и непредставяне на сертификат за съответствие на произведените продукти с правилата на биологично производство, земеделските производители следва да възстановят получената до момента финансова помощ, тоест 100% от предоставената им по мярка 11 помощ. В конкретния случай биологичният ангажимент е прекратен на две основания, а именно по чл. 15, ал. 3, т. 3 и т. 1 от Наредба № 4/2015 г., като безспорно е установено и че жалбоподателят не е представил изискуемия сертификат по чл. 33, ал. 1, т. 2 и т. 3 от същата наредба. При това положение несъмнено са изпълнени условията на чл. 15, ал. 4, т. 3 от Наредба № 4/2015 г. и жалбоподателят дължи връщане на цялата получена до момента финансова помощ. Макар и да не се е позовал изрично на приложимата в настоящия казус разпоредба на чл. 15, ал. 4,

т. 3 от Наредба № 4/2015 г., административният орган, определяйки държавното вземане в размер на 100% от изплатената финансова помощ, фактически я е приложил и е определил правилния размер на подлежащата на възстановяване сума.

Предвид изложеното не се констатират отменителни основания по чл 146 т.1-5 от АПК, поради което жалбата срещу АУПДВ следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника за присъждане на възнаграждение за процесуално представителство е основателна и следва да бъде уважена, като на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. с чл. 78, ал. 8 от Гражданския процесуален кодекс, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за правната помощ същото бъде фиксирано в минималния размер от 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 от АПК, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Зърнохран“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК] - [населено място], р-н „С.“, [улица], вх. 1, ет. 4 с управител К. И. П., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 01-2600/255 # 5 от 15.11.2022г., издаден от заместник изпълнителния директор на Държавен фонд земеделие, с който по отношение на „Зърнохран“ ЕООД е определено публично държавно вземане в размер на 126482,16 лева.

ОСЪЖДА „Зърнохран“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК] - [населено място], представлявано от управителя К. И. П., да заплати в полза на Държавен фонд "Земеделие" разноски в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: